

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118200543
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118200543.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej, v právnej veci žalobkyne: F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/XX, L. nad V., v konaní zastúpená: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, v konaní zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21Csp/5/2018-91 zo dňa 25.06.2019, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 21Csp/5/2018-124 zo dňa 1. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a III.
p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.091,29 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 62 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 2.091,29 Eur

a zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 Eur ako aj nahradiť trovy konania. Žalobkyňa návrh odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.01.2014, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 1.500 Eur so splatnosťou 42 mesačných splátok po 80,37 Eur s celkovou čiastkou na úhradu 3.375,54 Eur vrátane zaplatenia odmeny za poskytnutú službu vo výške 215,75 Eur. Namietala, že zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010

Z. z.. Okrem toho poukázala na to, že zmluva nemá ani písomnú formu, pretože žalobkyňa so žalovaným spísali žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5 a až následne táto bola podpísaná žalovaným. Z bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplíňať, teda v čase spísania žiadosti táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma v tejto časti. Žalobkyni následne došlo oznámenie veriteľa o schválení úveru, avšak toto nie je podpísané žalobkyňou, a preto strany neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa tvrdila, že ide o nekalú praktiku, nakoľko v čase podpisu zmluvy nevedela, v akej výške a

s akými podmienkami jej bude úver schválený. Ďalej namietala, že zmluva neobsahuje výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ani termín konečnej splatnosti. Úver je preto bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho úroková sadzba vo výške 70,01% výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, keďže v januári 2014 bola priemerná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch v bankách 12,91 %. Dohoda o úrokoch je preto neplatná. Žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 3.375,54 Eur titulom úveru a sumu 215,75 Eur titulom dohody o poskytnutí služby, pričom výška úveru bola 1.500 Eur. Výška bezdôvodného obohatenia je 2.091,29 Eur. Okrem toho sa domáhala aj zaplata primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 zákona č. 250/2007 Z.z. v sume 500 Eur,

s poukazom na výrazný zásah do práv žalobkyne a neprimerané praktiky žalovaného pri vymáhaní úveru, primerané morálnej a majetkovej ujme. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere sú dohoda o úvere, záväzok prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Medzi náležitosťami v bode 5 a 6 zmluvy nie je žiadny rozdiel, okrem údajov o RPMN, ktorý údaj ale stranami nie je dohodnuteľný, nakoľko do vstupných údajov pre jeho výpočet vstupujú aj údaje, na ktoré strany nemajú vplyv (napr. dátum vyplatenia úveru) a ktoré v čase podania žiadosti nie sú známe. Ďalej žalovaný uviedol, že úprava určenia RPMN svojím textom a spôsobom určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale o určený presne stanoveným výpočtom. K dohode o poskytnutí služby uviedol, že táto je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere a má povahu individuálneho dojednaní. Dohoda o poskytovaní služby je samostatne podpísaná, a teda dlžník podpisom úverovej zmluvy automaticky neuzatvára aj dohodu o poskytovaní služieb, táto je aj rozlíšená od ostatného obsahu zmluvy. Dohoda je dobrovoľná, a preto ani odplata za jej poskytnutie sa nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN.

K bezdôvodnému obohateniu uviedol, že žalobkyňa z titulu predmetnej zmluvy zaplatila len sumu 2.892,34 Eur (30 x splátky v sume 80,37 Eur + 1 splátka 481,21 Eur), čo malo vyplývať z priloženého prehľadu platieb. Súd prvej inštancie nariadil v spore pojednávanie, na ktoré sa dostavila žalobkyňa a jej právny zástupca. Žalovaný sa nedostavil, svoju neúčast na pojednávaní ospravedlnil. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie žalobou, dohodou

o zrážkach zo mzdy, výpisom z účtu, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, oznámením zo dňa 13.09.2016, splátkovým kalendárom, zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXXXX, obchodnými podmienkami žalovaného, prehľadom platenia zrážok, vyjadrením žalovaného zo dňa 14.02.2018, údajmi

o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch a vyjadreniami strán sporu. Právne súd prvej inštancie poukázal na § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 53a ods.1, § 451 Obč. zák. v spojení s § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 z.č. 129/2010 Zb. o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere

č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 1.500 Eur. Žalobkyňa zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Pri zákonom posudzovaní prípadu súd prvej inštancie vychádzal zo zákona č. 129/2010 Z.z. s tým, že sa jedná o záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu, je vzťahom občianskoprávnym a na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na spotrebiteľskú zmluvu. Sporným bolo, či uvedená zmluva o úvere má alebo nemá všetky náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 z.č. 129/2010 Z.z. a či sa v dôsledku ich prípadnej absencie považuje úver podľa § 11 tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov.

V súvislosti s náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, vo vzťahu ku ktorej žalobkyňa tvrdila, že nebola správne v zmluve uvedená, nakoľko nebolo uvedené rozlíšenie splátky na istinu, úroky

a poplatky, súd prvej inštancie poukázal na najnovšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, v ktorom bolo konštatované, že § 9 ods. 2 písm. k) z. č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke

(t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Najvyšší súd SR tak konštatoval, že uvedené ustanovenie zákona treba vykladať eurokonformne s poukazom na výklad podaný v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15

z 09.11.2016. Preto žalobkyňou vytýkaný nedostatok nespôsobuje bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru. Ďalej súd prvej inštancie skúmal, či v zmluve neabsentuje iná zo zákonom stanovených náležitostí. Dospel k záveru, že zmluva neobsahuje povinnú náležitosť, a to uvedenie termínov splatnosti splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k/ cit. zákona. V zmluve o revolvingovom úvere (č.l. 12) sa uvádza len toľko, že splátok má byť 42 a že výška splátky je 80,37 Eur, pričom zo zmluvy nevyplýva, v ktorý deň má byť mesačná splátka splatná. Súd prvej inštancie uzavrel, že zo zmluvy nie je vôbec zrejmé, ktorý deň v mesiaci majú byť splátky splatné, ani to, počnúc ktorým mesiacom je dlžník povinný začať splátky splácať, či prvá splátka má byť uhradená už v mesiaci poskytnutia úveru, alebo až v nasledujúci mesiac a nie je možné ani len vyvodiť, dokedy má dlžník splátky splácať, teda kedy je splatná posledná mesačná splátka. Preto konštatoval, že absentuje aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, a to vymedzenie konečnej splatnosti. Uvedený záver o nedostatku presného údaja o termínoch splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru je aj v súlade s výkladom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva síce nemusí uvádzať 42 konkrétnych dátumov splatnosti všetkých 42 mesačných splátok, ale musí byť z nej nepochybne zrejmé, kedy majú byť splátky splatné. Podmienky predloženej zmluvy však neumožňujú ani len vyvodiť (nieto ešte nepochybne zistiť), kedy (ktorý deň v mesiaci) majú byť splátky splatné, kedy má začať dlžník úver splácať a kedy sa jeho povinnosť splácať úver končí. Konečnú splatnosť nie je možné zo zmluvy ustáliť ani odpočtom dní či mesiacov, nakoľko z predloženej zmluvy nie je jasné, odkedy má byť 42 mesiacov, počas ktorých sú splatné splátky úveru, počítaných - či od uzavretia zmluvy, resp. až mesiaca nasledujúceho po uzavretí zmluvy, alebo od okamihu čerpania úveru, alebo či sa 42 mesiacov viaže na inú skutočnosť. Nedostatok týchto náležitostí preto spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/210 Z.z. . Ďalej súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že v žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru (bod 5 zmluvy) je uvedená hodnota RPMN v sadzbe 70,01 %, pričom táto žiadosť žalobkyne sa považuje za písomný návrh na uzatvorenie zmluvy, a to podľa § 43a ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy. Následne žalovaný úver schválil, ale v časti údaja o RPMN uviedol inú sadzbu 68,92 % (správne malo byť 69,49 %, č.l. 9), a teda možno konštatovať, že čo sa týka povinnej náležitosti - uvedenia RPMN, vzhľadom na to, že žalovaný uviedol inú, než žalobkyňou uvádzanú hodnotu RPMN, nedošlo k ustáleniu tohto parametra úveru, a teda medzi účastníkmi zmluvy nebola riadnym spôsobom ani v zmluve písomne zakotvená hodnota RPMN. Schválenie úveru žalovaným (bod 6 zmluvy) totiž predstavuje v časti údaja o RPMN prijatie návrhu, ktoré obsahuje zmeny (§ 44 ods. 2 Obč. zák.). Takéto prijatie návrhu so zmenou sadzbou v časti RPMN je podľa § 44 ods. 2 Obč. zák. odmietnutím návrhu, pretože podľa tohto ustanovenia prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Tým, že žalovaný síce schválil úver, ale so zmenenou hodnotou RPMN, takéto schválenie so zmenou je odmietnutím návrhu žalobkyne v časti RPMN a považuje sa za nový návrh, ktorý opätovne vyžaduje schválenie zo strany dlžníka - žalobkyne. Keďže však k takémuto schváleniu zmenenej hodnoty RPMN zo strany žalobkyne už následne písomne nedošlo, nemožno hovoriť o tom, že by si boli strany písomne v zmluve jednoznačne ustáliť a zakotvili RPMN, a teda súd prvej inštancie uzavrel, že tento údaj predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala. Keďže teda v zmluve nebola riadne písomne dohodnutá výška RPMN úveru, treba konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala ani túto povinnú náležitosť zmluvy vyžadovanú v § 9 ods. 2 písm. j) zák.č. 129/2010 Z.z., čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zák.č. 129/2010 Z.z. Nepostačuje, ak by tieto údaje boli prípadne uvedené len v dodatočne žalovaným vyhotovenom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tak, ako to uvádza žalovaný. Oznámenie je dlžníkom odosielané až po vyplnení a podpísaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere. Aj z obsahu tohto oznámenia je celkom zrejmé, že pokiaľ je žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere žalobkyňou podpísaná dňa 21.01.2014 a oznámenie je datované dňom 29.01.2014, oznámenie bolo vyhotovené až po tom, čo žalobkyňa podpísala žiadosť/zmluvu o revolvingovom úvere a oznámenie až následne malo byť žalobkyňi doručené. Dlžník sa teda dozvie niektoré z podstatných povinných náležitostí zmluvy o úvere až po tom, čo z jeho strany dôjde k podpisu listiny označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, pričom zákon vyžaduje, aby už pri podpise zmluvy boli zmluvnými stranami dohodnuté a ustálené všetky povinné náležitosti zmluvy, čo v tomto prípade nebolo dodržané. Dlžník sa nemôže dozvedieť niektoré z parametrov úveru až po podpise zmluvy, tieto mu musia byť známe už pri podpise

zmluvy, a to preto, aby sa mohol objektívne rozhodnúť, či využije služby žalovaného alebo iného poskytovateľa úverov. Rovnako nie je postačujúce, aby akékoľvek náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli zakotvené len v zmluvných podmienkach, na ktoré odkazuje žalovaný, ktoré majú charakter všeobecných obchodných podmienok. Všeobecné obchodné (zmluvné) podmienky majú slúžiť len bližšiemu vysvetleniu, konkretizácii náležitostí uvedených priamo v zmluve, ako aj k tomu, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednaná technického a vysvetľujúceho charakteru. Každá zákonom vyžadovaná náležitosť musí byť dohodnutá priamo v úverovej zmluve tak, aby bol spotrebiteľ preukázateľne a zreteľne informovaný o všetkých parametroch úveru (vrátane konečnej splatnosti či termínov splátok). Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadom riadneho uvedenia RPMN v zmluve, túto argumentáciu súd považuje za účelovú. Výška RPMN nepochybne musí byť riadne určená a predostretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. Údaj o RPMN nech aj je výsledkom výpočtu vzorcom, preto nemôže byť zmenený jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Žalovanému nič nebránilo, aby svoj nový návrh ohľadom RPMN predostrel žalobkyni za účelom písomného vyjadrenia súhlasu žalobkyne s takýmto novým návrhom. Preto zmluva neobsahuje riadne a pre spotrebiteľa jednoznačné uvedenie údaju o RPMN. Ďalej súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch základnú náležitosť, a to celkovú výšku úveru, nakoľko celková výška úveru bola 1.284,25 Eur a nie 1.500 Eur. V danom prípade tak dostala žalobkyňa do dispozície nie sumu 1.500 Eur ale len sumu 1.284,25 Eur, t. j. sumu po odrátaní poplatku v zmysle dohody o poskytnutí služby. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie vyhodnotil úver z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona za úver bezúročný a bez poplatkov. Tiež sa súd prvej inštancie zaoberal dohodou o poskytnutí služby, ktorá je obsiahnutá v samotnej úverovej zmluve, keďže posúdenie jej platnosti je potrebné pre posúdenie dôvodnosti nároku. Označil ju za neplatnú, pretože už v samom počiatku zhoršuje zmluvné postavenie spotrebiteľa, nakoľko sa týmto od neho požaduje už na začiatku zmluvného vzťahu uhradiť ju formou zápočtu. Jeho výška je neprimeraná i hodnote súčtu troch prípadne čo do splatnosti odložených splátok podľa zmluvy (3 splátky po 80,37 Eur činia 241,11 Eur, pričom odplata za samotný odklad je 215,75 Eur, čo je takmer toľko, koľko je súčet všetkých troch odložených splátok). Odplata za túto službu je platená vopred zápočtom oproti sume úveru, čo je v neprospech spotrebiteľa. Niet dôvodu, aby takáto dohoda bola zapracúvaná do formuláru zmluvy o spotrebiteľskom úvere paušálne vopred (ako je to súdu prvej inštancie známe z jeho činnosti, že táto dohoda sa uzatvára v totožnom znení vo viacerých opakujúcich sa prípadoch), keď je možné si dohodnúť túto službu aj osobitne s tým, kto skutočne o ňu požiada. Takto spotrebiteľ dopredu platí za niečo, čo ani využiť nikdy nemá v úmysle tak, ako i v prejednávanej veci, keď žalobkyňa uhradila všetky splátky načas bez omeškania a bez odkladu ich splatnosti. Uvedenú dohodu súd prvej inštancie vyhodnotil na základe vyššie uvedeného ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 1 OZ), a teda podmienku neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ), pričom ju nepovažoval za individuálne dojednanú. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienila, výslovne vyžiadala žalobkyňa, resp. že žalobkyňa mala možnosť výberu, či predmetnú dohodu podpíše, alebo nepodpíše. Zmluvná podmienka, ktorá bola takto vyhlásená za neprijateľnú, je zmluvnou podmienkou s rovnakým znením, významom a obsahom ako zmluvná podmienka uvedená v bode 8.1 zmluvy uzatvorenej so žalobkyňou. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku ju určil Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 10C/291/2014-36 zo dňa 05.12.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/70/2015 zo dňa 27.05.2015, čím už bola judikovaná. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené žalobkyňa bola povinná zaplatiť len čistú istinu bez úrokov a poplatkov a všetko ostatné, čo nad rámec istiny plnila, je plnením, na ktoré od počiatku žalovaný nárok nemal, nakoľko sa na uvedenú úverovú zmluvu vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie konštatoval, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť nemusí byť konštatovaná samostatným rozsudkom v súdnom konaní, ale pre účely žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia splnenie podmienok na aplikáciu zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vyhodnocuje prejudiciálne. Výška bezdôvodného obohatenia bola vypočítaná nasledovne: žalobkyni poskytnutý úver 1.500 Eur, odmena z dohody za poskytnutie služby 215,75 Eur, úhrady 3.375,54 Eur: rozdiel, o ktorý bola istina úveru preplatená, predstavuje 2.091,29 Eur. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný tvrdenie o tom, že žalobkyňa mala uhradiť „len“ 2. 892,34 Eur (30 x splátky

v sume 80,37 Eur + 1 splátka 481,21 Eur), čo malo aj vyplývať z priloženého prehľadu platieb, žiadnym spôsobom nepreukázal a prehľad platieb nepriložil. Navyše vkladom zo dňa 02.09.2016 žalobkyňa na predmetný úver uhradila sumu 551,02 Eur, ktorú sumu žalovaný ani neuvádza. Naproti tomu žalobkyňa oznámením samotného žalovaného zo dňa 13.09.2016 preukázala, že zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uhradila všetky záväzky. Vzhľadom k tomu, že nárok na úroky a poplatky vôbec nevznikol pre bezúročnosť

a bezpoplatkovosť úveru, bolo nadbytočné sa zaoberať primeranosťou výšky úrokov. V ďalšej časti svojho odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobu v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 Eur považoval za predčasnú. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že keďže bola žalobkyňa v konaní úspešná v časti 2.091,29 Eur, čo predstavuje 81 % úspech žalobkyne a 19 % bol úspech žalovaného (500 Eur), priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov v konaní v rozsahu 62 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Na základe odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP odvolaciu súdu navrhol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie 2.091,29 Eur zamietne a prizná mu plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom z dôvodov, že v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 bráni unijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, podľa ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú unijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, údaj o konečnej splatnosti uzavretá zmluva obsahuje, konajúci súd v napadnutom rozsudku uviedol len všeobecné vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal, súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto nepripustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a zmena z.č. 129/2010 Z.z., ktorá je účinná od 01.05.2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s konečnou splatnosťou nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Ďalej žalovaný uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ unijné právo nepozná, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene z.č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená, pričom išlo o zohľadnenie záverov Súdneho dvora vo veci C-24/15 Home Credit Slovakia, a.s./ Klára Bíróová. Preto vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti. Údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Aj napriek uvedenému žalovaný namietal skutkové závery súdu prvej inštancie o tom, že uzavretá zmluva neobsahuje uvedenie konečnej splatnosti úveru. V posudzovanom zmluvnom vzťahu je požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166. Žalovaný zhrnul, že záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. V ďalšej časti odvolania žalovaný namietal nesprávne závery súdu prvej inštancie o neuvedení termínu splatnosti splátok. Aj v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/15, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Podľa záveru tohto rozhodnutia postačuje len také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe uvedených údajov, čo bolo zo strany žalobcu splnené - žalovaný mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru, čo vyplýva z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a splátkového kalendára. Tiež žalovaný namietal záver súdu prvej inštancie o tom, že nezodôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj RPMN by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Odmietol záver súdu prvej inštancie, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Zdôraznil, že RPMN sa medzi stranami úveru nikdy nedojednávajú, tento údaj nie je dohodnutý, pretože je určený presne stanoveným spôsobom výpočtu. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca vlastne

navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Samotný z.č. 129/2010 Z.z. § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru. Aj z tejto textácie vyplýva, že sa jedná o údaj presne stanovený a nejedná sa o údaj dohodnutý. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016, v ktorom je uvedené, že hodnota RPMN úveru nie je náležitou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Táto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca. Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, potom tento záver súdu je vecne nesprávnym.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, obsahuje vyčerpávajúce odôvodnenie a žalovaný len účelovo napáda nedôvodnosť niektorých jeho častí. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti, výške, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a poplatkov uviedla, že údaj 42 mesiacov nemožno považovať za postačujúci, keďže údaj o konečnej splatnosti má byť v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený jednoznačne tak, aby spotrebiteľ nemusel vykonávať ďalšie výpočty. Skutočnosť, že v Oznámení o schválení úveru je uvedený dátum poslednej splátky neobstojí, keďže tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robila žalobkyňa. Zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný len jednostranne oznámil žalobcovi. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/138/2018 zo dňa 08.04.2019, Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/271/2018 zo dňa 02.05.2019. Konštatoval, že aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/333/2017 zo dňa 27.03.2018 je uvedené že údaj o konečnej splatnosti úveru má byť uvedený v zmluve konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. K argumentácii žalovaného o rozhodnutí Súdneho dvora EÚ- C-42/15 žalobkyňa uviedla, že podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie právnickým a fyzickým osobám. Ak bola smernica prebraná do slovenského právneho poriadku, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. Samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. Žalobkyňa sa nestotožnila ani s argumentáciou žalovaného o aktuálnom vývoji legislatívy v otázke konečnej splatnosti od 01.05.2018, pretože v čase uzatvárania zmluvy nemohol žalovaný predpokladať vývoj legislatívy, a preto sa nemôže takýmto spôsobom vyvinieť z nedodržania zákonných povinností v čase uzatvárania zmluvy. Žalobkyňa zdôraznila, že zákonodarca považuje za neopomenuteľnú náležitosť zmluvy presný údaj o RPMN, keď žalovaný uviedol len predpokladanú výšku RPMN 70,01 %. Tento predpokladaný údaj je jediným údajom, ktorý mal žalobca v čase podpisu zmluvy od žalovaného k dispozícii. Následne po podpise zmluvy žalovaný doplnil do bodu 6 inú výšku RPMN 69,49 %, pričom reálna výška RPMN je 92,98 % a v oznámení nie je teda RPMN uvedená správne. Vo výške RPMN nezohľadnil žalovaný odplatu za služby. Jediné štádium uzatvárania zmluvy, kedy spotrebiteľ podpisuje úverovú zmluvu je podpis Žiadosti o poskytnutie úveru. V čase podpisu Zmluvy - žiadosti spotrebiteľom Zmluva neobsahovala údaj o RPMN, ale obsahovala len údaj o predpokladanej výške RPMN, čo predstavuje absenciu zákonnej požiadavky podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. To, že následne po podpise spotrebiteľom bol do zmluvy dodatočne vpísaný údaj o RPMN nie je relevantné, pretože nenastala akceptácia zo strany spotrebiteľa. V závere vyjadrenia žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/51/2019 zo dňa 21.05.2019, v ktorom sa konštatuje, že do RPMN je potrebné započítať aj mesačné platby za poskytnuté služby. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania žalovaného podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach vo výroku I. a III. je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. napadnuté nebolo, preto v tejto časti nadobudlo právoplatnosť uplynutím odvolacej lehoty. Odvolací súd sa preto časťou odôvodnenia rozhodnutia návaznom na výrok II. nezaoberal.

6. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

8. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. V predmetnom spore si žalobkyňa uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v preplatení istiny úveru, ktorý jej bol poskytnutý žalovaným na základe žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru.

11. Odvolací súd preskúmal právne posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe podaných odvolacích námietok žalovaného.

12. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobkyni požadované peňažné plnenie s odôvodnením, že medzi stranami sporu neboli riadne dojednané náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere, pretože žalovaný v akceptácii návrhu žalobkyne na uzatvorenie zmluvy uviedol iný údaj o RPMN úveru a o RPMN revolvingového úveru. Tým podľa názoru súdu prvej inštancie je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Preto vzniklo bezdôvodné obohatenie žalovaného, pokiaľ ide o prijatie peňažných platieb od žalobkyne, ktoré presahovali výšku peňažných prostriedkov, ktoré jej poskytol žalovaný ako úver.

13. Skutočnosť, že žalovaný pri prijatí návrhu žalobkyne na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere napísal do údajov o schválenom úvere (bod 6. žiadosti) údaj o RPMN úveru a o predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí úveru líšiace sa od toho, ktoré uviedol v návrhu na uzatvorenie zmluvy žalobca (aj keď tento ho uvádzal ako predpokladanú RPMN za úver a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu), neznamená, že žalovaný prijal návrh žalobkyne na uzatvorenie zmluvy so zmenami.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že hodnota RPMN úveru nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a nejedná sa o náležitosť zmluvy o úvere, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch. Ak sa účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o úvere, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

15. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o úvere je v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN). RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. To, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu,

a tak aj výber úveru, pre toho konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky, napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu, poistenie úveru a podobne.

16. Ak je výška RPMN v zmluve uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, má to za následok, že zmluva sa v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V preskúmvanej veci, v nadväznosti na vyššie uvedené, nakoľko poskytnutý úver v skutočnosti bol vo výške 1.284,25 Eur a nie v zmluve uvedenej výške 1.500 Eur, je nepochybné, že v zmluve o úvere uvedený údaj o RPMN nemôže byť správny. Navyiac, v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená hodnota RPMN 70,01 % a ročná úroková sadzba úveru v hodnote 76,21 % (teda RPMN neprevyšuje ročnú úrokovú sadzbu), čo nie je v skutočnosti možné, keďže hodnota RPMN zahŕňa v sebe okrem úroku za poskytnutý úver i ďalšie náklady spojené s úverom, a preto musí byť hodnota RPMN za úver minimálne rovnaká ako hodnota úrokovej sadzby. Na základe uvedeného odvolací súd súhlasí so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

17. Odvolací súd dodáva, že presahovalo by rámec zásady hospodárnosti konania, aby sa odvolací súd zaoberal ďalšími odvolacími námietkami týkajúcimi sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, nakoľko už samotná skutočnosť, že predmetná zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN, spôsobuje táto skutočnosť v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

18. Avšak na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd ešte doplňuje, že súd prvej inštancie správne konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v prípade prijatia záveru, že zmluva bola uzavretá platne, a to na tom právnom základe, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tento záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny. Zákon č. 129/2010 Z. z. stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/). Pre prípad absencie týchto náležitostí zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/). Ide o obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorej rešpektovaní je nutné striktnie trvať a nie je možné stotožniť sa s účelovým výkladom pojmu „termín“, prezentovaného žalovaným. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru totiž musí byť vymedzená určitým spôsobom. Nepostačuje uvedenie len počtu mesačných splátok, počas ktorých bude spotrebiteľ úver splácať; o to viac, ak predmetná zmluva nestanovuje určitým, jednoznačným spôsobom ani termín začiatku splácania úveru. Hoci ide o bezprostredne súvisiace informácie, údaj o počte splátok je samostatným a kvalitatívne odlišným (taktiež obligatórnym) údajom s osobitným cieľom zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočný rozsah podkladov pre rozhodnutie o (ne)uzavretí konkrétneho zmluvného záväzku. V predmetnej veci je potom zrejmé, že údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - v zmysle konkrétneho termínu - posudzovaná zmluva nepochybne neobsahuje (Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 29.01.2014). To, že tieto údaje o splatnosti prvej splátky ako aj splatnosti poslednej splátky úveru boli uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkom zo dňa 29.01.2014 neobstojí, pretože toto oznámenie nie je dvojstranným právnym aktom a dlžníkom už nie je podpísané.

19. Absencia riadneho vymedzenia konečnej splatnosti úveru má teda za následok, že úver, poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe predmetnej zmluvy, sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa ďalej nezaoberal odvolaním žalovaného v časti namietajúcej nesprávne závery súdu prvej inštancie o absencii rozpisu splátok úveru v predmetnej zmluve na splátky istiny úveru, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Je pravdou, že tento záver už po rozhodnutí Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroovej a následnej aplikácii záverov tohto rozhodnutia v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 neobstojí. Napriek uvedenému samotný záver o absencii termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve, ktorý bol správny, odôvodňuje záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2.091,29 Eur (s príslušným úrokom), o ktorú žalobkyňa istinu čerpaného úveru žalovanému preplatila, a ktorá je bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne a musí ho žalobkyni vydať.

20. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností postupoval súd prvej inštancie správne, keď vyhodnotil, že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.091,29 Eur, ako rozdiel žalobkyňou zaplatenej sumy 3.375,54 a istiny skutočne poskytnutej žalobkyni vo výške 1.284,25 Eur.

21. Odvolací súd považoval za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania. V danej veci žalobkyňa podanou žalobou uplatnila dva nároky, a to vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. V prvej časti žaloby bola žalobkyňa úspešná a v druhej časti žaloby bola neúspešná. V súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP súd prvej inštancie potom správne vychádzal z totožnej úspešnosti (neúspešnosti) oboch strán sporu v predmetnej veci a správne rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Námietky žalobkyne ohľadne tohto rozhodnutia neboli dôvodné, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v tomto výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolanie žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výrokov I. a III. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní proti žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % , o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne v pomere hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).